

Budme stálí a nepohnutelní

Hošťálková 18. 3. 2018

Písně: 138, 638, 152, 427, 550

Čtení z Písma: ep. Římanům 12, 1 - 2. 6 - 21

Text kázání: 1.ep. Korintským 15, 58

Milí bratři a sestry,

„moji milovaní, buďte stálí a nepohnutelní“. Ano, to potřebujeme slyšet. Apoštol Pavel klade na srdce svým spolupracovníkům - a jistě to ve stejné míře platí i nám - aby byli **„stálí a nepohnutelní“**. Všichni této výzvě dobře rozumíme a zdá se nám samozřejmá. A přece museli křesťané v každé době o svou *„stálost a nepohnutelnost“* vždy znovu usilovat a zápasit. Nehrozilo jim nebezpečí jen v dobách útlaku a těžkého protivenství pro víru, kdy mnozí odpadali, zapírali a vydávali se cestou přizpůsobení, nejmenšího odporu a pohodlí života. Většina z nás, kteří jsme zažili minulý režim, si dovedeme dobře představit, jak pro člověka není vůbec snadné snést právě pro Krista nějakou újmu. Mnozí si tehdy mysleli: *„Jiní si žijí po svém, bez Boha, vše se jim daří, dosahují ve světě úspěchu a uznání, zatímco věřící člověk tu je jako odstrčený, posmívaný, často se mu dává najevo, že je méněcenný.“*

A přece platí, že takto to může posuzovat a vidět pouze ten, kdo opravdu neví, co život s Kristem znamená. Do pravých hlubin lidství, lásky, pravdy a duchovního poznání se člověk může dostávat jen s Kristem. A také odpověď na otázku po pravém smyslu i cíli lidského života může dát pouze Kristus. Mimo něj pro člověka neexistuje žádná opravdová naděje. Takže apoštol velmi dobře ví, co říká, když zdůrazňuje: **„Budte stálí a nepohnutelní“**. To znamená: *„Nedejte se ničím znejistit a zvíkat, nedejte si ničím namluvit, že někdo nebo něco je víc než Kristus a to, co nám přinesl On. Stojí za to pro Krista třeba i trpět a snášet všelijaká příkoří.“* Stejně tak je ale potřebné osvědčovat *„stálost a nepohnutelnost“* v dobách pro křesťany zdánlivě idylických a přejných, protože tu zas přichází pokušení z opačné strany. Člověk, který je zahrnutý vším možným a který třeba o Bohu i mluví, může ve skutečnosti žít bez Boha.

Nestačí ale jen stát v obraně, bránit se navenek proti všemu, co se člověka snaží od Krista odpoutat a odvést. Apoštol volá dál: **„Budte stále horlivější v díle Páně“**. Říká nám tím velmi mnoho. Především nejspíš to, abychom neskládali ruce v klín, ale dbali na to, co nám bylo svěřeno: **„Hleďte nejprve Boží Království...“**, slyšíme svého Mistra a Pána. Víme, že tady máme stále své velké rezervy. Potřebujeme vyznávat svou nedostatečnou horlivost pro Boží věci. Často si na ně nedovedeme udělat čas.

Patrně také potřebujeme nově promyslet a porozumět tomu co znamená ono spojení **DEN - PÁNĚ** a sice, že „Den Páně“, tedy neděle, patří především Pánu Bohu. Proto je to přece „Den Páně“. Není to jen den, se kterým si můžeme dělat co chceme my. Určitě nám je dán k odpočinku, oddechu, rekreaci a potěšení. Nemáme ale zapomínat na to, že se v tento - nám daný - DEN, máme stavět před svého Pána. Jím si máme nechat ohledat své srdce, před ním zpytovat své vědomí, ale také užívat uzdravujících paprsků jeho lásky, světla i napravující moci jeho Slova.

Nedbáme-li na tento „Den Páně“, pro všechny okolo třeba můžeme mít dobrou výmluvu, otázkou ale zůstává, jestli s touto výmluvou obстоjíme před samotným Pánem, před Tím, který je dárce jak tohoto DNE, tak všeho našeho času i našeho života - od něj přece máme vše k životu potřebné. Nezapomínejme, že v jeho rukou jsou i dny našeho „vezdejšího putování“ a že před ním jednou budeme skládat účty z toho, čím byl náš život naplněn.

Nedělní shromáždění nám má být nadevše milé a vzácné. Když se stane, že přijít nemůžeme, přemýšlejme nad tím, jak lépe organizovat svůj čas - je-li to možné - jak s ním lépe hospodařit, aby nám na věci Boží zbyl čas vždy - doma přes týden i v neděli. A „**být stále horlivější v díle Páně**“, to také znamená samostatně se vzdělávat, duchovně žít a růst, číst Bibli, modlit se, stále poměřovat své činy, svědčit o Kristu také bezúhonností svého života, vroucností své lásky vůči lidem i odpovědnou prací tak, aby na adresu křesťana nemohl nikdo povědět - „*toto je nepoctivý, neochotný a nelaskavý člověk*“.

Nezapomínejme také na to, že máme být vždy a všude Božími svědky. Určitě svědčíme také svou vlažností, lhostejností, povrchností, neoprávdivostí a tak jiné utvrzujeme pouze v jejich nevěře. My ale máme sloužit lidem naopak k víře. Neznačená to, že ze sebe budeme na setkání sypat citáty z Bible. Máme ale umět nacházet a potkávat člověka, který hledá, který má skutečné problémy. Člověka, který není spokojen s dosavadním způsobem svého života, který by ze svých problémů a neštěstí rád vybědl a začal žít životem novým, člověka, který touží po opravdovém ovzduší bratrsko-sesterské lásky a víry, která se tvoří mezi lidmi opravdu věřícími a na Krista spoléhajícími. Možná takovému stačí pouze povědět: „*Pojď se mnou v neděli do shromáždění. Můžu se pro tebe třeba zastavit. Bude tam čas mluvit o všem, co tě pálí a trápí. Možná tam uslyšíš něco, co tě potěší, co ti dodá novou odvalu, co se stane světlem tvého života.*“ Je to možné říci skromně, tiše, neokázale - nic nemůžeme ztratit. Stále při tom platí, že my nikoho na cestu víry přivést nemůžeme, ani nikoho uzdravit z nejrůznějších duchovních nemocí. Jedno ale můžeme a máme: Přivádět člověka před Krista. To ostatní už je v jeho moci. Víc od nás náš Pán ani nečeká.

Smíme věřit, že v našich shromážděních je skrze své Slovo a svého Ducha přítomen Kristus a v každém takovém shromáždění hledá zbloudilé a koná své záchranné dílo. To je patrně schůdná cesta k tomu jak „**být stále horlivější v díle Páně**“ i dnes. První církve nemohla nic z toho, co můžeme my dnes - byl to čas útlaku a pronásledování. A přece rostla a „**byla stále horlivější**“, protože všichni věřící měli před očima tuto velkou starost - sloužit člověku k tomu, aby se setkal s Kristem, Spasitelem. I oni věděli, to co víme my z Ježíšova podobenství o rozséváči, že z mnohého semene, které rozséváč vhodil do půdy, nebylo nic, a přece některá zrna padla na půdu úrodnou a přinesla užitek.

O tom je zmínka ve třetí výzvě našeho textu: „**vždyt' víte, že vaše práce není v Pánu marná**“. Už proto ne, že se o ni stále snažíte a pokoušíte. Nejhorší by bylo, kdybychom propadli myšlence, že se dnes nedá dělat nic. Toto není a nikdy nebyla pravda. Pán Ježíš takovou situaci, kdy se zdá, že je vše zbytečné, popisuje slovy: „**Žeň je mnohá, dělníků málo**“. Ano, to platí. Málo je těch, kteří se vydávají Pánu do služby a jsou připraveni ochotně, tiše, skrytě a nezištně sloužit lidem k víře a spasení. „**Žeň je (ale) mnohá**“, práce je mnoho! A tato práce není „**v Pánu marná**“. Dojde u něj svého uznání a ocenění. A také ten, kdo bude Pánem nalezen a v Kristu najde naději pro svůj život - kdyby to byl třeba jen jeden z tisíce - bude nesmírně vděčen.

Stůjme tedy jako ti „**stálí a nepohnutelní**“. Ať naše místo ve shromáždění nezůstává prázdné. Dívejme se také velmi pozorně stále kolem sebe a učme se - velmi střízlivě, neokázale, bez zbožných frází - zvát lidi ke Kristu, „**buďme v díle Páně stále horlivější**“. Naše shromáždění pak budou nejen plnější co do počtu, ale také radostnější a duchovně bohatší, protože to, co skutečně člověka obohacuje, není jen kázání (častokrát tak nehotové a nedostatečné), ale také a především bratrská láska, upřímný zájem jednoho o druhého, vzájemné návštěvy, kde jde o víc než jen šálek kávy nebo čaje, pár sladkostí a trochu planých řečí. Ale kde se sestupuje až k samotným kořenům života, k palčivým problémům, do mnohé bezradnosti a kde se společně hledá uzdravující lék na všelijaké nepotěšitelné zjevy života i vztahy mezi lidmi.

„A tak, moji milovaní bratři - sestry, buďte stálí a nepohnutelní, buďte stále horlivější v díle Páně; vždyť víte, že vaše práce není v Pánu marná.“

Amen.